

E L James

Fifty
Shades
of Grey

Padesát
odstínů
šedi

E L James

Fifty
Shades
of Grey

Padesát
odstínů
šedi

Věnováno Niallovi,
vládci mého vesmíru

Poděkování

Za pomoc a podporu jsem zavázána těmto lidem:

Manželovi Niallovi. Děkuju, že jsi toleroval mou posedlost, že sis vzal na povel naši domácnost a že jsi byl mým prvním korektorem.

Šéfce Lise. Děkuju, že jsi to se mnou vydržela ten poslední rok, nebo na jak dlouho jsem vlastně propadla tomuto šílenství.

CCL. Nikdy neprozradím za co, ale děkuju.

Všem původním fanouškům. Děkuju za vaši neutuchající podporu a přátelství.

SR. Děkuju za pomoc od samého začátku, a že jsi první.

Sue Maloneové. Za to, že jsi mě dala do pořádku.

Amandě a všem z TWCS. Za to, že jste to riskli.

Autorka publikovala dřívější verzi tohoto příběhu na pokračování
v on-line podobě pod názvem „Master of the Universe“
pod pseudonymem Snowqueen's Icedragon.

Copyright © Fifty Shades Ltd 2011

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2012
Translation © Zdenka Lišková, 2012

ISBN 978-80-7388-705-6

Kapitola 1

Frustrovaně se na sebe mračím do zrcadla. Kčertu s mými vlasy, které se prostě neumějí chovat, a kčertu s Katherine Kavanaghou, která je nemocná a vystavuje mě tomuhle utrpení. Právě teď bych se měla připravovat na státnice, jež vypuknou příští týden, a místo toho tu zkouším přimět své vlasy k poslušnosti. *Musím se odnaučit chodit spát s mokrou hlavou. Musím se odnaučit chodit spát s mokrou hlavou.* Párkrát si tu mantru přeříkávám, zatímco se ještě jednou pokouším dostat vlasy pod kontrolu. Podrážděně protočím panenky a zadívám se na tu bledou hnědovlasou dívku s modrýma, příliš velkýma očima. Vzdávám to. Jediná věc, která mi zbývá, je svázat ty vzpurné prameny do culíku a doufat, že vypadám aspoň trochu reprezentativně.

Kate je moje spolubydlící a k tomu, aby ulehla s chřipkou, si ze všech možných dnů vybrala právě tehle. Proto taky nemůže udělat interview do studentských novin, které si domluvila s nějakým průmyslovým magnátem, o němž jsem v životě neslyšela. Takže jsem byla vybrána jako dobrovolník. Mám se šprtat na zkoušky, mám dokončit jednu esej a taky bych měla dnes od-

poledne jít do práce. Ale ne – místo toho se musím sebrat a ujet sto šedesát pět mil až do Seattlu a sejít se tam s nějakým tajemným výkonným ředitelem Grey Enterprises Holdings s.r.o. Pro tak výjimečného podnikatele a hlavního sponzora naší univerzity je čas mimořádně drahý – mnohem dražší než ten můj –, a přesto byl tak laskav, že Kate poskytne interview. Převratná událost, jak mi dotyčná neustále zdůrazňuje. Kčertu s jejími mimoškolními aktivitami.

Kate leží schoulená na gauči v obýváku.

„Mrzí mě to, Ano. Trvalo mi devět měsíců, než jsme se na tom interview dohodli. A trvalo by dalších šest ho přeplánovat – to už budeme mít obě odpromováno. Jako šéfredaktor to prostě nesmím prošvihnout. Prosím...“ žadoní tím svým chraplavým rozbolavělým hlasem. Jak to jenom dělá? Dokonce i nemocná působí rozpustile a tak úchvatně. Má od přírody světlounce zrzavé vlasy a zářivě zelené oči, i když ty jsou teď zarudlé a usazené. Rychle potlačuju nevíтанou vlnu soucitu.

„Jasně že tam pojedu, Kate. A ty by ses měla vrátit do postele. Nechtěla bys NyQuil nebo Tylenol?“

„NyQuil, prosím tě. Tady máš otázky a můj diktafon. Prostě zmáčkneš nahrávání, vidíš? Dělej si poznámky, já to pak všechno přepíšu.“

„Nic o něm nevím,“ zabrbám a neúspěšně se pokouším krotit vzrůstající paniku.

„Otázky tě povedou. A jeď už. Je to dálka a já nechci, abys tam přišla pozdě.“

„No jo, vždyť už jeďu. A ty se vrať do postele. Uvařila jsem ti polívku, tak si ji pak ohřej.“ Věnuju jí laskavý pohled. *Ty jsi jediná, pro koho něco takového udělám, Kate...*

„Ohřeju. Hodně štěstí. A díky, Ano – jako obvykle jsi mi zachránila život.“

Seberu svůj školní batoh, nejistě se na ni usměju a pak už vy-
rážím ze dveří směrem k autu. Nemůžu uvěřit, že jsem ji nechala,
aby mě k tomu přemluvila. Faktem ale je, že Kate přiměje koho-
koliv k čemukoliv. Bude z ní vynikající novinářka. Je výmluvná,
silná, přesvědčivá, schopná argumentovat, překrásná – a je mou
nejmilejší, nejlepší kamarádkou.

Když vyjízdim z washingtonského Vancouveru vstříc Portlandu
a mezistátní dálnici I-5, silnice jsou poloprázdné. Ještě je brzy
a já nemusím být v Seattlu dřív než ve dvě odpoledne. Naštěstí mi
Kate půjčila svůj sportovní Mercedes CLK. Nejsem si totiž jistá,
jestli by Wanda, můj staříčkový Volkswagen Brouk, zvládnul dojet
včas. Páni, řídit tenhle mercedes je ale radost, a když sešlápnu
plyn až na podlahu, míle doslova ubíhají.

Mým cílem je sídlo celosvětové společnosti pana Greye. Je
to obrovská dvacetipatrová kancelářská budova, samé oblé sklo
a ocel – architektova představa o užítkovosti – s nápisem GREY
HOUSE diskrétně vyvedeným opět v oceli nad vstupními pro-
sklenými dveřmi. Je čtvrt na dvě, když s pocitem ohromné úlevy,
že nejdu pozdě, vcházím do prostorné, a upřímně i dost zastrašu-
jící vstupní haly z oceli, pískovce a skla.

Za masivním kamenným recepčním pultem se na mě usmívá
velmi atraktivní, pečlivě upravená mladá blondýna. Na sobě má
to nejlíp padnoucí uhlově černé sako s bílou halenkou, jaké jsem
kdy viděla. Působí naprosto bezchybným dojmem.

„Jdu za panem Greyem. Anastasia Steeleová, místo Katherine
Kavanaghové.“

„Omluvte mě na okamžik, slečno Steeleová,“ trochu nadzdvih-
ne obočí, když se před ní sebevědomě postavím. Začínám litovat,
že jsem si nepůjčila jeden z Kateiných blejzrů místo svého tma-
vomodrého sáčka. Vyvinula jsem nadlidské úsilí a vzala si svou

jedinou sukni, k ní celkem ucházející hnědé vysoké boty a modrý svetr. Podle mě je to elegantní. Předstírám, že mi ta blondýna nenahání strach, a strkám si uvolněný pramen vlasů za ucho.

„Slečna Kavanaghová je očekávána. Podepište se, prosím, sem, slečno Steeleová. Použijte poslední výtah vpravo a zvolte si dvacáté poschodí,“ usmívá se na mě vlídně, když se zapisuju, ale není pochyb o tom, že se baví.

Podává mi kartičku s výrazným nápisem NÁVŠTĚVA. Neubráním se úšklebku. Osobně si myslím, že je zřejmé, že jsem tu na návštěvě. Vůbec se sem totiž nehodím. *Takové věci se nemění*, povzdychnu si. S poděkováním se odebrám k výtahům kolem dvou mužů z ochranky, kteří jsou ve svých dokonale padnoucích černých kvádrech mnohem lépe oblečeni než já.

Výtah se mnou do dvacátého patra letí nadzvukovou rychlostí. Dveře se tiše otevírají a já se ocitám v dalším rozlehlém foyer – znovu ta ocel, sklo a bělostný pískovec. Přede mnou se tyčí další kamenný pult a další dokonale černobíle oděná mladá blondýna, která vstává, aby mě pozdravila.

„Slečno Steeleová, počkala byste zde, prosím?“ pokyne mi směrem ke křeslům potaženým bílou kůží.

Za nimi se nachází prostorná prosklená zasedací místnost s velkým stolem z tmavého dřeva a nejméně dvaceti barevně sladěnými židlemi kolem. A za tím vším celoskleněná venkovní stěna, skýtající výhled na panorama Seattlu až k zálivu Sound. Je to omračující scenerie, která mě na chvíli doslova paralyzuje. *Pane jo.*

Sedám si, z batohu lovím otázky, procházím si je a mezitím v duchu spílám Kate, že mi neposkytla aspoň jeho stručný životopis. O muži, se kterým teď povedu rozhovor, totiž nevím zhruba nic. Může mu být devadesát, nebo taky třicet. Ta nejistota je rozčilující, začínám mít nervy na pochodu a neklidně poposedávám.

Tyhle řeči z očí do očí mi nikdy moc nešly, spíš dávám přednost anonymitě skupinové diskuse, kdy se můžu nenápadně skrývat v zadní části místnosti. Abych pravdu řekla, ze všeho nejvíc preferuju svou vlastní společnost, nejlépe usazená na pohovce v univerzitní knihovně s nějakou britskou klasikou v ruce. A ne sedět a svíjet se v nějaké kolosální budově z kamene a skla.

Sama nad sebou obracím oči v sloup. *Koukej se sebrat, Steeleová.* Soudě podle budovy, která je až příliš moderní a sterilní, tipuju Greye na čtyřicátníka: nejspíš bude v dobré kondici, opálený a blond, aby ladil s personálem.

Další elegantní bezchybně oblečená blondýna vchází velkými dveřmi vpravo. Co to tu s těmi dokonalými blondýnami mají? To je jak ve Stepfordu. S hlubokým nádechem vstávám.

„Slečna Steeleová?“ táže se poslední blondýna.

„Ano,“ zaskřehotám a odkašlu si. „Ano.“ Vida, teď už to znělo mnohem přesvědčivěji.

„Pan Grey vás přijme za okamžik. Mohu vám vzít to sako?“

„Och, prosím.“ Snažím se z něj vyvléknout.

„Bylo vám nabídnuto nějaké občerstvení?“

„Ehm – ne.“ Páni, nedostanu blondýnu číslo dvě do potíží?

Třetí blondýna zabodne do mladé ženy za pultem pohled a zamračí se na ni.

„Dáte si čaj, kávu, vodu?“ ptá se, když obrátí svou pozornost zpátky ke mně.

„Sklenka vody bude stačit, děkuji,“ zamumlám.

„Olivie, opatři prosím slečně Steeleové sklenici vody,“ vyzve Olivii příkře. Ta okamžitě vyskakuje a odchází ke dveřím na druhé straně haly.

„Omlouvám se, slečno Steeleová, Olivie je naše nová stážistka. Posadte se, prosím. Pan Grey bude zaneprázdněn ještě pět minut.“

Olivie se vrací s velkou sklenicí ledově vychlazené vody.

„Prosím, slečno Steeleová.“

„Děkuji.“

Blondýna číslo dvě mašuruje zpátky za přepážku, její podpatky na kamenné podlaze pravidelně klapou a rezonují. Sedá si a společně s blondýnou číslo tři se vrací ke své práci.

Možná pan Grey trvá na tom, aby všechny jeho zaměstnankyně byly blondýny. Mimoděk se zamýšlím nad tím, jestli je to vůbec legální, když vtom se náhle otevřou dveře kanceláře a z nich vyjde vysoký, vkusně oděný muž tmavé pleti s krátkými dredy. Teď už je jisté, že jsem se oblékla špatně.

Obrací se a do dveří říká: „A co si dát tento týden golf, Greyi?“

Odpověď neslyším. Otáčí se, a když mě spatří, usměje se tak, až se mu kolem očí vytvoří vějířky vrásek. Olivie se mezitím vy-mrštila a přivolala výtah. Zdá se, že je to přebornice ve vyskakování ze židle. Ona je nervóznější než já!

„Na shledanou, dámy,“ loučí se ten muž a nastupuje do výtahu.

„Pan Grey vás nyní přijme, slečno Steeleová. Prosím, vstupte,“ vyzývá mě blondýna číslo dvě.

Tak trochu nejistě se zvedám, snažím se zklidnit své rozjitřené nervy. Sbíráám svůj batoh, odkládám sklenici s vodou a kráčím směrem k pootevřeným dveřím.

„Nemusíte klepat – jen vstupte,“ usměje se na mě.

Zatlačím do dveří, a jak do nich vcházím, klopýtnu. Zakopávám o svou vlastní nohu a řítím se do kanceláře hlavou napřed.

Krucí, krucí – já a moje obě levé nohy! Klečím na všech čtyřech ve dveřích kanceláře pana Greye a něčí ruce mě jemně svírají, aby mi pomohly vstát. Je mi tak trapně – kčertu s tou mojí neohrabaností. Musím se doslova přinutit, abych vzhlédla. Do háje – je tak mladý.

„Slečno Kavanaghová,“ podává mi ruku s nezvykle dlouhými prsty, když konečně stojím. „Christian Grey. Jste v pořádku? Nechcete se posadit?“

Je tak mladý – a přitažlivý, velmi přitažlivý. Vysoký, v luxusním šedém obleku, bílé košili a černé kravatě s rozčuchanými vlasy s měděným nádechem a uhrančivým, pronikavě šedým pohledem, kterým si mě pozorně měří.

Chvilí mi trvá, než se zmůžu na slovo.

„Ehm. Vlastně...“ vykoktám. Jestli je tomuhle chlápkuvi přes třicet, tak sním svůj klobouk. Omámeně vkládám ruku do jeho a vzájemně si jimi potřásáme. Zároveň s dotykem našich prstů ucítím zvláštní, vzrušující záchvěv. Celá v rozpacích se mu spěšně vyvlékám. To musela být statická elektřina. Uvědomuju si, že zrychleně pomrkávám, pohyby mých očních víček kopírují rytmus mého srdce.

„Slečna Kavanaghová je indisponována, takže mě posílá místo sebe. Doufám, že vám to nevadí, pane Greyi.“

„A vy jste?“ Jeho hlas je hřejivý, možná zní trochu pobaveně, ale to se dá z jeho netečného výrazu těžko vyčíst. Projevuje sice mírný zájem, ale především z něj číší – zdvořilost.

„Anastasia Steeleová. Společně s Kate, totiž... Katherine... totiž... slečnou Kavanaghovou studuji angličtinu na Washingtonské státní.“

„Aha,“ poznamená prostě. Mám pocit, že jsem v jeho výrazu zahlédla náznak úsměvu, ale jistá si nejsem. „Posadíme se?“ Pokyne rukou směrem k bílé kožené sedačce ve tvaru písmene L.

Pro jednoho člověka je to až moc velká místnost. Před prosklenou venkovní stěnou stojí moderní stůl z tmavého dřeva, u kterého by se pohodlně najedlo šest lidí. K němu ladí konferenční stůl u sedačky. Všechno ostatní je bílé – strop, podlaha i stěny. Až na zeď u dveří, kde visí seskupení šestatřiceti malých obrázků, uspořádaných do čtverce. Jsou nádherné – série obyčejných, zapomenutých předmětů, namalovaných tak detailně, že vypadají jako fotografie. Takhle pohromadě jsou dechberoucí.

„Místní malíř. Trouton,“ objasňuje mi, když si všimne, kam směřuje můj pohled.

„Jsou překrásné. Povyšují obyčejné na neobyčejné,“ zasním se u vytržení z něj i z těch obrázků. S hlavou nakloněnou ke straně se na mě upřeně zadívá.

„Lépe bych to nevyjádřil, slečno Steeleová,“ pronese měkce a já z nějakého nevysvětleného důvodu rudnu.

Kromě těch maleb je zbytek kanceláře chladný, čistý a sterilní. Zajímalo by mě, jestli to opravdu odráží osobnost toho řeckého boha, co se elegantně zabořil do jednoho z bílých kožených křesel naproti mně. Zatřepu hlavou, zneklidněná tokem svých vlastních myšlenek, a lovím z batohu Kateiny otázky. Pak se snažím zapnout diktafon, jenže mám tak roztřesené ruce, že ho na ten tmavý konferenční stolek celkem dvakrát upustím. Pan Grey nehne brvou a trpělivě čeká – aspoň doufám –, zatímco já postupně podléhám extrémním rozpakům a nervozitě. Když konečně seberu odvalu, abych na něj pohlédla, zjišťuju, že mě pozorně sleduje. Jednu ruku má uvolněně složenou v klíně, druhou si podpírá bradu a dlouhým ukazováčkem si přejíždí po rtech. Myslím, že se snaží skrýt úsměv.

„Promiňte,“ zajíknu se. „Na tohle nejsem zvyklá.“

„Klidně si dejte načas, slečno Steeleová,“ řekne.

„Nebude vám vadit, když si nahraju vaše odpovědi?“

„To se mě ptáte teď? Poté, co jste s tím tak zápasila?“

Do tváří se mi hrne krev. On si mě dobírá?! Aspoň doufám. Zaraženě zamžikám, nejsem si jistá, jak na to zareagovat, ale zdá se, že ho to mrzí, protože se nade mnou nakonec slituje: „Ne, nebude mi to vadit.“

„Vysvětlila vám Kate, teda slečna Kavanaghová, k čemu je to interview určeno?“

„Jistě. Objeví se v promočním vydání studentských novin, protože budu předávat diplomy na letošním promočním ceremoniálu.“

Panečku! Tohle je pro mě novinka. A já jsem dočasně zaujatá myšlenkou, že někdo ne o moc starší než já... dobrá, tak asi o šest let a... dobrá, je megaúspěšný... ale stejně – on mi bude předávat diplom?! S nakrčeným čelem se nutím vrátit svou rozptýlenou pozornost k otázkám, které třímám v ruce.

„Dobře.“ Nervózně polknu. „Mám tu nějaké otázky, pane Greyi.“ Uhlazuju si zbloudilý pramen vlasů za ucho.

„To jsem si myslel...“ pronáší s kamennou tváří. Je to jasné – dělá si ze mě legraci. Jakmile si to uvědomím, ucítím horko ve tvářích. Narovávám se a zpevňuju ramena s úmyslem vypadat vyšší a hrozivější. Zapínám diktafon a pokouším se působit profesionálně.

„Na to, že jste vybudoval takové impérium, jste velmi mladý. Čemu vděčíte za takový úspěch?“ Vzhlednu k němu. Ukáže mi chabý úsměv, ale celkově vypadá spíš lehce zklamáný.

„Obchod je jenom o lidech, slečno Steeleová, a já jsem v posuzování lidí velmi dobrý. Víím, co je pohání, co je povznáší, co je oslabuje, co je inspiruje a taky jak je pobízet. Zaměstnávám velmi mnoho dobrých lidí a odměňuji je štědře.“ Udělá drobnou pauzu a zaklesne se do mě svým šedým pohledem. „Věřím, že cesta k úspěchu v jakémkoliv projektu vyžaduje, aby se člověk stal jeho vládcem; aby to, čemu se věnuje, znal skrz naskrz, každý detail. A já opravdu tvrdě, velmi tvrdě pracuji na tom, abych takový byl. Veškerá rozhodnutí činím na základě logických úvah a faktů. Mám přirozený talent pro vytipování a rozvíjení solidních nápadů a také mám schopné lidi. A to je to podstatné, všechno nakonec stojí na schopných lidech.“

„Možná máte prostě štěstí.“ Tohle není na Kateině seznamu, jenže on je tak arogantní. Překvapeně zamrká.

„Já nesázím na štěstí ani na náhody, slečno Steeleová. Zdá se, že čím usilovněji pracuji, tím víc štěstí mám. Opravdu je důležité

vybrat si do týmu ty správné lidi a zároveň dokázat beze zbytku využít jejich energii. Myslím, že to byl Harvey Firestone, kdo řekl: *Největší výzvou vůdcovství je růst a zdokonalení podřízených.*“

„Teď zníte jako někdo, kdo je posedlý kontrolou.“ Ta slova ze mě vypadnou dřív, než je stihnu zarazit.

„Ovšem, já praktikuji kontrolu v každé situaci, slečno Steeleová,“ prohlásí, aniž by jeho úsměv nesl sebemenší stopy humoru. Zadíívám se mu do očí a on mi ten pohled netečně a pevně oplácí. Zrychluje se mi tep a ve tvářích už zase cítím horko.

Proč mě tak znervózňuje? Je to snad tou jeho ohromující vizáží? Nebo to dělá ten spalující pohled? Způsob, jakým si ukazovákem přejíždí po spodním rtu? Chtěla bych, aby s tím přestal.

„Mimoto, obrovská moc spočívá v tom, když se ve svých tajných snech dokážete přesvědčit, že jste se narodila proto, abyste ovládala,“ pokračuje měkce.

„Vy si myslíte, že máte obrovskou moc?“ *Maniaku!*

„Zaměstnávám víc než čtyřicet tisíc lidí, slečno Steeleová. To mi dává jistý pocit odpovědnosti – moci, chcete-li. Pokud se rozhodnu, že už mě nezajímá telekomunikační byznys a rozprodám ho, dvacet tisíc lidí bude řešit, jak následující měsíc zaplatí hypotéku.“

V šoku mi padá čelist. Jsem omráčená absolutní absencí jeho skromnosti.

„Nemáte snad dozorčí radu, které byste se z toho zodpovídal?“ vyhrknu znechuceně.

„Já svou společnost vlastním. Žádné radě se zodpovídat nemusím.“ Tázavě pozvedne obočí a já okamžitě rudnu. To bych samozřejmě věděla, kdybych se aspoň trochu připravila. Zatraceně, když on je tak arogantní. Radši měním téma.

„A máte nějaké zájmy, kromě své práce?“

„Mé zájmy jsou pestré, slečno Steeleová.“ Na rtech se mu objevuje náznak úsměvu. „Velmi pestré.“ Jeho upřený pohled mi z ně-

jakého důvodu způsobuje rozpaky a zároveň tlačí krev do hlavy. Jako by v jeho očích zaplála nějaká hříšná myšlenka.

„Když tedy tak tvrdě pracujete, co děláte pro to, abyste se po práci uvolnil?“

„Uvolnil?“ Věnuje mi zářivě bílý úsměv. A já přestávám dýchat. On je *opravdu* krásný. Nikdo by neměl vypadat tak dobře.

„No, abych se uvolnil, jak říkáte – plavím se, létám a... provozuji různá kondiční cvičení.“ Poposedá si v křesle. „Jsem velmi bohatý muž, slečno Steeleová, a tak mám drahé a mimořádné koníčky.“

Ve snaze ukončit tuhle debatu vrhám letmý pohled na Kateiny otázky.

„Investujete do výroby. Proč konkrétně?“ kladu další dotaz. Proč jen se v jeho přítomnosti cítím tak nesvá?

„Rád tvořím. Líbí se mi, když vím, jak věci fungují: co je uvádí do chodu, jak se skládají a zase rozkládají. A mou vášní jsou lodě. Co k tomu dodat?“

„Teď to skoro znělo, jako by mluvilo vaše srdce namísto logiky a faktů.“

Zacukají mu koutky, zkoumavě se na mě zadívá.

„To je možné. Nicméně existují lidé, kteří by řekli, že žádné srdce nemám.“

„Proč by to říkali?“

„Protože mě dobře znají,“ zkriví rty v nahořklém úsměvu.

„Řekli by vaši přátelé, že je snadné vás dobře poznat?“ Té otázky lituju hned, jak ji vyslovím. Taky není na Kateině seznamu.

„Jsem velmi uzavřený člověk, slečno Steeleová, a dělám všechno pro to, abych si ochránil soukromí. Rozhovory neposkytuji často...“

„Tak proč jste souhlasil s tímhle?“

„Protože jsem sponzorem univerzity. A proto, že se mi, přes veškerou snahu, nepodařilo slečnu Kavanaghovou odbýt. Velmi

dlouho a neoblomně naléhala na mé lidi z propagačního a já takovou houževnatost dokážu ocenit.“

Ano, vím přesně, jak houževnatá dokáže Kate být. To je ten důvod, proč tu sedím a kroutím se pod jeho pronikavým pohledem jako žížala na háčku, zatímco bych se měla učit.

„Investujete také do zemědělských technologií. Proč se zabýváte právě tímto odvětvím?“

„Peníze se jíst nedají, slečno Steeleová, a na této planetě je příliš mnoho lidí, kteří nemají co do úst.“

„To zní velmi filantropicky. Je to něco, co vás naplňuje? Krmit hladovějící?“

Vyhýbavě pokrčí rameny.

„Je to prostě dobrý byznys,“ zamumlá a já si pomyslím, že není upřímný. Nedává to snad smysl – krmit hladové? Nevidím v tom žádný finanční přínos, pouze duševní uspokojení. Zmatená jeho postojem sklápím oči, abych přečetla další otázku.

„Zastáváte nějakou životní filosofii? Jestli ano, jaká to je?“

„Nemám životní filosofii jako takovou. Možná vůdčí princip – Carnegieho: *Člověk, který dokáže plně vlastnit svou mysl, si dokáže přivlastnit cokoli, na co má oprávněný nárok.* A já jsem velmi ukázněný, jdu si za svým. Mám rád kontrolu – nad sebou i nad svým okolím.“

„Takže vy chcete věci vlastnit?“ Ty *jsi* posedlý kontrolou.

„Chci si zasloužit svoje právo je vlastnit, ale ano, sečteno a podtrženo, chci.“

„Teď jste zněl jako nefalšovaný prototyp konzumenta.“

„To taky jsem.“ Sice se usmívá, ale v jeho očích se úsměv neodráží. Tohle mi už zase nesedí na někoho, kdo chce nakrmit svět, takže se nemůžu zbavit dojmu, že mluvíme o něčem jiném, ale absolutně netuším o čem. Ztěžka polknu. Jako by teplota v místnosti stoupala, nebo možná stoupá jenom ta moje. Mým jediným

přáním teď je, aby ten rozhovor skončil. Kate už bude mít určitě dostatek materiálu. Čtu další otázku.

„Jste adoptovaný. Nakolik si myslíte, že vás tato skutečnost formovala?“ Pane jo, to je dost osobní. Zkoumám Greye pohledem a doufám, že jsem ho neurazila. Trochu se zachmuří.

„To sám nedokážu posoudit.“

Tím vzbuzuje můj zájem.

„Kolik vám bylo, když vás adoptovali?“

„To jsou všechno veřejně dostupné informace, slečno Steeleová,“ odbyde mě stroze. *Sakra*. No jistě – kdybych věděla, že budu dělat tenhle rozhovor, připravila bych se na něj. Nervózně se vrhám dál.

„Kvůli práci jste obětoval rodinný život.“

„To není otázka,“ poznamená lakonicky.

„Promiňte,“ ošiju se. Teď se kvůli němu cítím jako nějaké nevychované děcko. Zkouším to ještě jednou: „Musel jste kvůli práci obětovat rodinný život?“

„Ale já mám rodinu. Mám bratra, sestru a dva milující rodiče. A nemám zájem ji dál rozšiřovat.“

„Jste gay, pane Greyi?“

On se ostře nadechuje a já se samou hanbou propadám do země. *Taková hovadina!* Proč jen ty otázky před přečtením aspoň trochu nefiltruju? Přece mu nemůžu říct, že je jenom čtu! Zatracená Kate a ta její zvědavost!

„Ne, Anastasie, to nejsem.“ Zvedá obočí, v očích chladný záblesk. Nevypadá, že bych ho potěšila.

„Omlouvám se. Je to, totiž... je to tu napsáno.“ To je poprvé, co vyslovil mé jméno. Srdce mi buší jako o závod a já cítím, jak se mi zase rozpalují tváře. Nervózně si strkám neposlušné vlasy za ucho.

Grey naklání hlavu ke straně.

„To nejsou vaše vlastní otázky?“

Následuje prudký odliv krve z mého obličej.

„Ehm... ne. Kate – teda slečna Kavanaghová –, to ona je sestavovala.“

„Copak vy nejste kolegyně ze studentských novin?“ *Ach, ne.* Se studentskými novinami nemám nic společného. Je to její mimoškolní aktivita, ne moje. Teď jsem pro změnu rudá až za ušima.

„Ne. Je to moje spolubydlící.“

V tiché úvaze si promne bradu, jeho šedé oči mě zkoumavě sledují.

„Nabídla jste se jí dobrovolně?“ ptá se hrozivě tiše.

Tak počkat, kdo tu koho zpovídá? Jeho pohled mě propaluje tak, že prostě musím odpovědět upřímně.

„Byla jsem vybrána. Ona se necítí dobře,“ odpovídám chabě ve snaze se nějak ospravedlnit.

„Tím se ovšem mnohé vysvětluje.“

Ozývá se zaklepání na dveře a v nich se objevuje blondýna číslo tři.

„Pane Greyi, omlouvám se, že vyrušuji, ale za dvě minuty máte další schůzku.“

„Ještě jsme neskončili, Andreo. Prosím, zrušte to.“

Andrea na okamžik zaváhá, nevěřícně na něj zírá. Vypadá, že je pořádně zaskočená. Grey k ní zvolna otáčí hlavu a zdvihá obočí. Ona se zardí. *Výborně. Aspoň v tom nejsem sama.*

„Samozřejmě, pane Greyi,“ zatrylkuje a odchází. On svráští čelo a pak znovu obrací pozornost mým směrem.

„Kde jsme to skončili, slečno Steeleová?“

Ach, takže jsme se vrátili ke slečně Steeleové.

„Jenom se se mnou, prosím vás, zbytečně nezdržujte.“

„Teď se chci pro změnu já něco dozvědět o vás. Myslím, že jediné tak to bude spravedlivé.“ Jeho šedé oči ožívají zvědavostí. *No*

to mě podrž. Kam tímhle míří? Opírá si lokty o područky křesla a z prstů rukou utváří na úrovni svých úst stříšku. Jeho rty jsou velmi... zneklidňující. Nutkavě polknu.

„O mně se toho moc říct nedá.“

„Jaké máte plány, až doděláte školu?“

Pokrčím rameny, vyvedená z míry jeho zájmem. *Přestěhovat se s Kate do Seattlu, najít si práci. Ještě jsem se tím vážně nezabývala.*

„Nemám žádné plány, pane Greyi. Teď hlavně potřebuju udělat státnice.“ Na které bych se právě teď měla učit, spíš než sedět ve vaší výstavní nóbl sterilní kanceláři a cítit se nepříjemně pod vaším pronikavým pohledem.

„Máme tu výborný program pro absolventy,“ nadhodí tiše. Zvedám obočí – on mi nabízí práci?

„Aha. Budu to mít na paměti,“ zablekotám úplně rozhozená. „I když si nemyslím, že bych se sem hodila.“ To ne, už zase přemýšlím nahlas.

„Proč něco takového říkáte?“ Se zaujetím sklání hlavu ke straně, na rtech mu pohrává náznak úsměvu.

„To je snad zřejmé, ne?“ *Mám nekoordinované pohyby, jsem nedbale oblečená a nejsem blond.*

„Mně ne,“ opáčí. Upírá na mě intenzivní pohled, veškerý jeho humor upadl v zapomnění a já někde hluboko uvnitř podbřišku pocítím neznámé trnutí. Unikám jeho zkoumavým očím a zadívám se na své do sebe propletené prsty. *Co se to tu děje?* Musím odsud pryč – a to hned! Nakláním se, abych uklidila diktafon.

„Chtěla byste tu provést?“ nabízí mi.

„Jsem si jistá, že máte hodně práce, pane Greyi, a mě čeká dost dlouhá cesta.“

„Vracíte se zpátky do Vancouveru?“ zazní překvapeně, snad dokonce úzkostně. Pohlédne ven z okna, rozpršelo se tam. „Tak

to byste měla jet opatrně.“ Jeho tón je přísný až autoritativní. Co se stará? „Máte vše, co jste potřebovala?“ dodává.

„Ano, pane,“ potvrzuju a ukládám si diktafon do batohu. On přitom zamyšleně přimhouří oči.

„Děkuju, že jste mi poskytl rozhovor, pane Greyi.“

„Potěšení bylo plně na mé straně,“ ujišťuje mě, opět zdvořilost sama.

Když vstávám, zvedá se a podává mi ruku.

„Dokud se zase nesetkáme, slečno Steeleová.“ Zní to jako výzva, nebo hrozba, nejsem si jistá. Zamyšleně pokrčím čelo. A kdy bychom se jako měli setkat? Znovu mu potřásám rukou, užaslá, protože to podivné mravenčení nikam nezmizelo. Určitě jsou to nervy.

„Pane Greyi,“ kývnu. On s grácií atleta přechází ke dveřím a otevírá je dokořán.

„Jen se ujišťuju, že projdete bez úhony, slečno Steeleová.“ Neopatrně se usměje. Očividně naráží na můj nepřilíš elegantní vstup do jeho kanceláře. Žádný div, že zase rudnu.

„To je od vás velice ohleduplné, pane Greyi,“ šlehnu po něm a jeho se úsměv rozšiřuje. *Tak to mě moc těší, že jsem tě pobavila*, kaboním se v duchu cestou do haly. Překvapeně zjišťuju, že mě Grey následuje. Andrea i Olivie k nám současně zvedají své zaražené pohledy.

„Měla jste nějaký kabát?“ zjišťuje Grey.

„Sako.“

Olivie je v tu ránu na nohou a přináší mi ho, ale Grey jí ho bere z rukou dřív, než mi ho stihne podat. Přidrží mi ho a já se do něj s naprosto absurdními rozpaky soukám. V jednu chvíli jeho dlaně krátce spočinou na mých ramenou. Při tom doteku se až zajíknu. Pokud si toho všiml, nedává to najevo. Svým dlouhým ukazováčkem přivolává výtah a oba u něj chvíli jen tak stojíme a čekáme –

já nesvá, on klidný a vyrovnaný. Dveře se otevírají a já v touze uniknout chvatně nastupuju. *Opravdu už se odsud musím dostat.* Když se otáčím, abych na něj pohlédla, opírá se o stěnu u dveří výtahu. Je opravdu velmi, velmi hezký. Až zneklidňujícím způsobem.

„Anastasie,“ vysloví, jako by mi dával sbohem.

„Christiane,“ odpovídám a dveře se milosrdně zavírají.